

mement se pot dir que l'obra de la instrucció pública va esser malmesa. L'ideal baix el punt de vista del interès nacional es que *no hi hagi pas dues institucions d'instrucció pública enterament iguals*. Si l'iniciativa privada y la exuberant varietat que ella produeix naturalment son necessaries en algú lloch, es en l'instrucció pública. Tot professor que mereixi veritablement aquest nom, te de tenir quelcom d'apóstol; el gran impulsor de l'activitat intel·lectual en l'individu, es la convicció íntima y fonda de que posseix la veritat. Fer del cos de professors una serie de funcionaris, es senzillament suprimir l'ànima de l'instrucció pública y convertirla en una cosa inversa de lo que tindria de ser.

Aquets son els punts principals tractats per en Norvicow, que veu en lo centralisme y en el funcionarisme polítich les principals causes de la decadencia dels pobles.

SECCIÓ COMARCAL.

CAMPRODÓN.

31 d' Octubre.

El dia 29 la societat coral Camprodonense celebrà la seva festa. A les onze del mati pressedit de la música y el Pendó se dirigiren els socis desde 'l local de la societat à l' iglesia Parroquial ahont celebraren un Ofici molt ben cantat per la secció coral. L' iglesia se vegé plena de gom á gom, entre socis y no socis. De retorn á n' el local, un cop acabat l' Ofici, s' acordá obrir una subscripció pera fer tocar sardanes en la que tots els socis hi contribuïren plens d' amor é interès per la prosperitat y riquesa de la Societat y no volgueren que aquets di ners sortisen de la mateixa.

A la nit les parts teatrals ab que conta la Societat donaren á conèixer una vegada més que com aficionats ho fan d' alló més be,

aixis ho demostrá el brillant desempenyo de les pesses «Lo secret d' un testament» y «Un barret de rialles.» Mereix consignarse y fer especial menció de la Srta. Espigol, quina per ser la primera vegada, demostrá unes dots é inclinacions pera 'l teatro ben poch comunes.

Rebi la Srta. Espigol nostra més afectuoso felicitació.

Amenisaren els intermedis la secció coral y l' orquesta d' aquesta vila, cantant els primers «Las flors de Maig» y «La flor de la tomba.»

Han retornat de París y Súisa nostres benvolguts amichs Joseph y Pepito Vila.

Celebrém que 'ls hi hagi provat.

Senyor Alcalde, per més que no fassi cas de les meves queixes, no per aixó dech deixar de queixarme sempre que n' hi hagi motiu y ara en torno á tenir un.

El carrer Nou está que fa fástich, els vehins de dit carrer se l' han apropiat per famers y les fojes de fanch y aygua que tot l' any hi ha el fan intransitable ¿Perqué no procura, senyor Alcalde, fer cumplir les ordres municipals tant en un carrer com en altre? els que per allà debém passar tots els dies li quedarém agrahits no més fent cumplir, ja veu que no es molt demanar, ¿ens atendrá? no ho crech.

El corresponsal.

BANYOLAS.

1 de Novembre.

Sembla que ja es hora de parlar de nostra festa major, que fini el passat diumenge. El dia de nostre Patró lo millor fou la missa del Mestre Guiorza, exccutada admirablement per la orquesta y cantors; el sermó fou en catalá y per éll havém de felicitar á mossen Alabau, orador eloqüent y de gran fama, com també à la Casa Misió per haber acabat ab la rutina dels anys anteriors; aquest es el modo de que sia compresa la doctrina del mártir del Golgota. La profesó de la tarde estigué bastant conçorreguda,